

Arrest

**nr. 341 525 van 23 februari 2026
in de zaak RvV X / IV**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DETHIER
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 9 oktober 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 september 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. DETHIER.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart de Iraakse nationaliteit te hebben en België te zijn binnengekomen op 5 november 2023, dient op 6 november 2023 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoekster op 13 maart 2025 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoekster gehoord wordt op 23 juni 2025.

1.3. Op 5 september 2025 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing die aangetekend verstuurd wordt en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te hebben, van Koerdische origine en een soennitische moslima te zijn. U werd geboren te Suleimaniyah, een stad gelegen in de gelijknamige provincie, in de Koerdische Autonome Regio (KAR).

Op 30 januari 2023 verliet u samen met uw ouders [A.S.A.A.] (CG [...]; OV (...)) en [M.D.H.M.] (CG [...]; OV [...]), en uw jongere zus [A.L.S.A.] Irak omwille van problemen die uw vader had. Hij werkte als chauffeur voor de Patriottische Unie van Koerdistan (voorts PUK) en kreeg bedreigingen omwille van zijn werk waardoor jullie dienden te vluchten.

Jullie reisden illegaal naar Turkije, waar jullie ongeveer acht maanden verbleven. Nadien reisden jullie met de boot door naar Italië, alwaar jullie vingerafdrücken werden genomen. U bleef hier echter niet en reisde door via Frankrijk naar België. Hier diende u samen met uw ouders en zus een verzoek om internationale bescherming in op 6 november 2023.

Bijkomend haalt u ook problemen met uw zicht aan waardoor u in Irak afhankelijk was van uw familie en niet zelfstandig naar buiten kon gaan. Ook probeerde u nog verder te studeren door een voorbereidend jaar te volgen om een universitaire graad te halen, echter vanwege uw oogproblemen was dit onmogelijk. U volgde wel nog les aan het sportinstituut, zij het enkel de theoretische vakken. U zou hier geen diploma voor krijgen, maar het was om u bezig te houden. Omwille van uw isolement en het feit dat u werd uitgelachen met uw slecht zicht ontwikkelde u mentale problemen, waardoor u in Irak een paar keer een psychiater bezocht. Echter dit hielp weinig waardoor u zich in Irak vaak depressief en zelfs suïcidaal voelde. U vreest dan ook bij terugkeer naar Irak geen hulp of ondersteuning te krijgen voor uw zichtproblemen.

Ter staving van uw verzoek legt u uw originele identiteitskaart neer, originele medische attesten en een kopie van uw gehandicaptenkaart in België.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen en bijgevoegde medische attesten blijkt immers dat u lijdt aan retinale dystrofie, een erfelijke aandoening waarbij uw netvlies geleidelijk aan verslechtert. Hierdoor verloor u reeds het zicht in uw linkeroog en heeft u verminderd zicht in uw rechteroog (zie CGVS, p.3). Als gevolg van uw oogproblemen kampt u ook met psychologische problemen in de vorm van herbelevingen van met name de reisweg en nachtmerries die u heeft, alsook depressieve gevoelens vanwege het isolement (zie CGVS, p.7). U bent hiervoor in begeleiding. Bovenstaande zaken worden niet door het CGVS betwist.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal.

Zo werd u begeleid door uw advocaat naar het gehoorlokaal en kon u dichterbij de 'protection officer' zitten zodat deze zich nog in uw gezichtsveld bevond. Er werd u voorts vermeld dat u ten allen tijde een pauze mocht vragen (zie CGVS, p.2). Er bleek tijdens uw persoonlijke onderhoud niet dat er verdere bijzondere steunmaatregelen aangewezen waren behalve deze. U haalde ook zelf nergens aan nood te hebben aan bijkomende bijzondere steunmaatregelen. Uw persoonlijk onderhoud vond voor het overige dan ook in normale omstandigheden plaats. Ten slotte werd er op het einde van het persoonlijk onderhoud gevraagd of u het gevoel had dat u alles had kunnen vertellen tijdens het onderhoud en of u de vragen goed begreep, waarop u telkens bevestigend antwoordde. Ook uw advocaat maakte geen opmerkingen over het verloop van het persoonlijk onderhoud en u noch uw raadsman maakten na het persoonlijk onderhoud nog bijkomende opmerkingen over waaruit alsnog kan blijken dat u doorheen het onderhoud niet de mogelijkheid zou hebben gehad uw relaas uit de doeken te doen (zie CGVS, p.9 en 10).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art.1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er geen

sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet, waardoor het CGVS u evenmin de status van subsidiaire bescherming toekent.

U weet niet te overtuigen van het bestaan van een nood aan internationale bescherming in uw hoofde. Om redenen die hieronder duidelijk zullen worden uiteengezet, moet immers worden besloten dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw beweerde vrees.

Zo haalt u aan Irak te hebben verlaten omwille van de problemen die uw vader had door zijn werk voor de PUK (zie CGVS, p.8). Hierdoor zouden er bedreigingen geweest zijn tegen uw vader en bij uitbreiding de familie (zie CGVS, p.8). Echter reeds in januari 2025 werd door het CGVS in hoofde van uw vader en moeder besloten tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming daar er geen geloof gehecht kon worden aan de problemen die uw vader zou gehad hebben (zie map landeninformatie, beslissingen [...] en B).

Bijgevolg kan er ook geen geloof gehecht worden aan de hieraan gelieerde vrees in uw hoofde. Te meer u eveneens zelf opvallend weinig kan vertellen over de problemen die uw vader had. U kan immers geen enkel detail geven over de problemen die uw vader had, voor wie precies uw vader werkte als chauffeur, van wie de bedreigingen kwamen of wat deze bedreigingen inhielden (zie CGVS, p.8), hetgeen zo mogelijk nog meer afbreuk doet aan de door u beweerde vrees hieromtrent.

In tweede orde verwijst u naar de problemen die u heeft met uw zicht en de hieraan verbonden mentale problemen die u ondervond. U stelt geen ondersteuning of hulp te kunnen krijgen in Irak bij terugkeer (zie CGVS, p.9).

Vooreerst merkt het CGVS op dat u deze problemen met uw zicht reeds had in Irak en hiervoor weldegelijk afdoende hulp kreeg. U zegt immers zelf dat u verscheidene dokters bezocht in Irak (zie CGVS, p.7). Waar u beweert als zouden de dokters daar u botweg gezegd hebben dat u blind zou worden en er geen genezing mogelijk was (zie CGVS, p.7), wordt er anderzijds in de medische attesten van België bevestigd dat er heden geen behandeling voorhanden is om uw ziekte te stabiliseren of te genezen. U verklaar zelf ook hierover dat ze hier in België enkel beloofd hebben de achteruitgang te proberen stoppen of vertragen (zie CGVS, p.9). Tevens in de door u neergelegde medische attesten staat vermeld dat u tijdens uw verblijf in Irak een behandeling kreeg in Turkije, meer bepaald een injectie van de stamcellen. Ook in de medische attesten van België die u neerlegt, wordt gewag gemaakt van deze procedure, echter er wordt toegevoegd dat er tot heden geen wetenschappelijk bewijs voorhanden is dat deze behandeling effectief zou zijn. Met andere woorden, zonder afbreuk te doen aan de ernst van uw oogproblemen, wordt de diagnose door de Iraakse dokters ook door andere door u geconsulteerde dokters in het buitenland en in België bevestigd.

Vervolgens blijkt inzake de mentale problemen die u ontwikkelde ten gevolge van uw zichtproblemen dat u in Irak weldegelijk toegang had tot gespecialiseerde gezondheidszorg in de vorm van een psychiater, hoewel u beweert dat dit weinig hielp (zie CGVS, p.6 en 7). Ten slotte kon u in Irak zelfs scholing volgen aan het sportinstituut, hoewel u er enkel de theoretische vakken volgde en geen diploma kon verkrijgen (zie CGVS, p.6). Er kan dan ook niet worden ingezien dat uw situatie in Irak zo fundamenteel verschillend is van uw situatie in België, in die mate dat terugkeren voor u naar Irak een risico op vervolging en/of verregaande aan vervolging grenzende discriminatie zou inhouden.

Wat er ook van zij, deze door u ingeroepen medische problemen houden geen verband met de criteria van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet 15 december 1980.

Bijgevolg kan u de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet niet worden toegekend daar u niet aan de voorwaarden voldoet. Er kan immers geen gegronde vrees in uw hoofde worden vastgesteld.

De door u neergelegde documenten vermogen geenszins bovenstaande te wijzigen daar de door u neergelegde psychologische attesten en medische attesten reeds in supra werden besproken.

Waar u nog uw identiteitskaart neerlegt, dient er opgemerkt te worden dat deze hoogstens uw identiteit bewijst, hetgeen niet betwijfeld wordt in supra.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport **UNHCR international protection considerations with regard to people fleeing the Republic of Iraq** van januari 2024 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/policy/countrypos/unhcr/2024/en/147247> of <https://www.refworld.org>) en de **EUAA Country Guidance Note: Iraq** van november 2024 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-iraq-november-2024> of <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om, voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient te worden beoordeeld. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet te worden onderzocht, dit in het licht van enerzijds de door de verzoeker verstrekte bewijselementen en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst erop dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas", afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EUAA Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van een situatie van willekeurig geweld. In de EUAA Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet worden gehouden met de volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methoden en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers de provincie ontvluchten als gevolg van het gewapende conflict.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Er wordt ook rekening gehouden met andere indicatoren, in eerste instantie bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de bovengenoemde indicatoren niet volstaan om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds 2013 grotendeels wordt bepaald door de opkomst van Islamitische Staat (ISIS) en de strijd daartegen, en sinds de zomer van 2020 tevens door het conflict tussen de Turkse strijdkrachten en verschillende gewapende groeperingen (zoals de PKK) in het noorden van het land (zie de **COI Focus Irak: veiligheidssituatie van 29 Augustus 2025** (update), beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_veiligheidssituatie_20250829.pdf ; en het **EUAA Country of Origin Report Iraq: security situation van mei 2024**, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20240523.pdf) en de **COI Focus Irak: veiligheidsincidenten in de Koerdische Autonome Regio (KAR) van 28 september 2023** beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_veiligheidsincidenten_in_de_koerdische_autonome_regio_kar_20230928.pdf of <https://www.cgra.be/nl>). Uit de voormelde informatie komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact hiervan in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Irak.

Er moet dus niet alleen rekening worden gehouden met de huidige situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in de regio waar u vandaan komt. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Suleimaniya te worden beoordeeld.

De Koerdische Autonome Regio (KAR) omvat de provincies Dohuk, Erbil, Suleimaniya en Halabja - de administratieve status van Halabja als provincie wordt nog niet officieel erkend door de Iraakse federale regering - die officieel onder het bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG) vallen. In 2022 telde de provincie Suleimaniya ongeveer 2.396.206 inwoners.

Op 25 september 2017 hield de KRG een referendum omtrent de onafhankelijkheid van Koerdistan, waarbij een absolute meerderheid van de kiezers voor Koerdische onafhankelijkheid stemde. Het referendum leidde tot een conflict tussen de KRG en de centrale Iraakse autoriteiten, die het referendum onwettig verklaarden en de Koerdische regio's tijdelijk isoleerden van de buitenwereld. Tegelijkertijd verdreven het Iraakse leger en de Popular Mobilization Forces (PMF) de Koerdische troepen uit Kirkuk en een groot deel van de "betwiste regio's", waardoor de KRG een aanzienlijk deel van haar olie-inkomsten verloor. Na het referendum belandde de KAR in een diepe politieke en economische crisis. In maart 2021 bereikten de Koerdische en de Iraakse regering, na lange onderhandelingen, een begrotingsakkoord dat onder andere de verdeling van olie-inkomsten vastlegt.

Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige eerste minister van Irak, Haider al-Abadi, de definitieve overwinning op IS aan. Sinds het verlies van zijn laatste grondgebied in Irak voert IS een weinig intensieve guerrillaoorlog die vooral gericht is tegen het Iraakse leger, de politie, de PMF en lokale vertegenwoordigers van de autoriteiten, die zelf "antiterrorismeoperaties" blijven uitvoeren. Volgens het laatste EUAA-rapport "Security Situation" vinden er in de provincies Anbar, Bagdad, Diyala, Kirkuk, Ninewa en Salah ad-Din veiligheidsincidenten plaats die verband houden met IS. De KAR als geheel wordt niet getroffen door aanvallen van IS.

In de afgelopen jaren waren er in Iraaks Koerdistan ook herhaaldelijk protestbewegingen tegen tekortkomingen in de basisdienstverlening, vertragingen bij de uitbetaling van ambtenarensalarissen en corruptie. Hoewel de betogingen meestal vreedzaam verlopen, braken er soms rellen uit en traden de veiligheidstroepen hard op tegen de betogers. Dit politieke geweld is doelgericht en past niet in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, d.w.z. een situatie waarbij de reguliere strijdkrachten van een land tegenover gewapende organisaties staan, of waarin twee of meer gewapende organisaties met elkaar in gevecht zijn. Bovendien bleef het aantal burgerslachtoffers zeer beperkt.

In de referentieperiode van de **COI Focus Irak: Veiligheidssituatie**, van 1 januari 2024 tot en met 31 mei 2022, vond het overgrote deel van de veiligheidsincidenten plaats tussen de PKK en Turkije of de veiligheidstroepen van de KRG.

De Turkse strijdkrachten hebben aanvallen uitgevoerd, hoofdzakelijk vanuit de lucht, op PKK-doelwitten in de provincie, met name in de districten Sharbazher, Chamchamal, Panjwin en Pshdar. Droneaanvallen die werden toegeschreven aan Turkse strijdkrachten, troffen ook een konvooi van de Syrische Democratische Strijdkrachten (voornamelijk bestaande uit Syrische Koerden). Een andere, soortgelijke aanval trof het vliegveld van Arbat, waar leden van de YPG uit Syrië werden getraind, waarbij verschillende leden van de eliteveiligheidstroepen van de provincie werden gedood. In totaal voerde Turkije in 2023 naar schatting 420 aanvallen uit in de provincie. Turkse droneaanvallen troffen ook burgers, waaronder twee in het district Panjwin. Andere aanvallen, waarvan de daders niet met zekerheid konden worden geïdentificeerd, veroorzaakten ook burgerslachtoffers in hetzelfde district, alsook in het district Pshdar en in het Qandil-gebergte.

De Turkse autoriteiten plegen ook gerichte moordaanslagen in de provincie op personen die verdacht worden van banden met de PKK. Iran voert ook dit soort aanvallen uit in de provincie op leden van zowel Iraakse als Iraanse Koerdische bewegingen.

De provincie is ook de thuisbasis van verschillende gewapende Iraanse Koerdische oppositiegroepen, waaronder Shorshger en Zahmatkeshan. In juni 2023 braken er dodelijke gevechten uit tussen deze twee groepen als gevolg van de toenemende spanning tussen beide.

In de hele provincie Souleymania vinden veiligheidsincidenten plaats. In de periode van 1 januari 2024 tot en met 31 mei 2025 bleef het aantal veiligheidsincidenten relatief laag. Het aantal incidenten met burgerslachtoffers en het aantal burgerslachtoffers zelf bleef laag.

Volgens IOM telde Irak op 31 december 2024 1.031.475 binnenlandse ontheemden. Sinds januari 2014 heeft IOM melding gemaakt van 4.927.890 ontheemde Iraakse burgers die inmiddels zijn teruggekeerd naar hun regio van herkomst. Op 31 december 2024 woonden in de drie provincies die samen RAK vormen 479.412 ontheemden, waarmee ze tot de provincies met het grootste aantal ontheemden behoren. Op dezelfde datum registreerde IOM geen ontheemden uit de provincie Suleymania in Irak of van terugkerenden.

Hierbij aansluitend wijst het CGVS er volledigheidshalve nog op dat het EHRM in zijn arrest van 14 januari 2020 in de zaak D. et al. tegen Roemenië (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast

dat geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds zijn arresten in de zaken J.K. et al. tegen Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. tegen België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidstoestand in Irak niet van die aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

In de "country Guidance" van november 2024 wordt gesteld dat het willekeurig geweld in de provincie Suleimaniya een zodanig laag niveau heeft bereikt dat er over het algemeen geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 15(c) van de Kwalificatierichtlijn.

In het kader van de appreciatiemarge waarover ze beschikt, is de commissaris-generaal, na een grondig onderzoek van de beschikbare informatie en rekening houdend met de bovenstaande vaststellingen, tot de conclusie gekomen dat er momenteel voor burgers in de provincie Suleimaniya geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in de context van een gewapend conflict. Er bestaat momenteel voor burgers geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Suleimaniya. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Het gegeven dat u lijdt aan ernstige zichtproblemen doet evenmin besluiten dat u bij een terugkeer naar Suleimaniya een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. Er kan immers in alle redelijkheid van worden uitgegaan dat u bij terugkeer kunt rekenen op de steun en omkadering van uw gezinsleden, waarmee u samen naar België reisde.

C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)"*

2. Het verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1, A, (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 17 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het CGVS, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij meent dat er sprake is van een beoordelingsfout.

Verzoekster betoogt dat haar medische problemen niet betwist worden en preciseert dat zij lijdt aan retinale dystrofie, een erfelijke oogaandoening, waardoor zij het zicht in haar linkeroog volledig verloren heeft en slechts een beperkt zicht heeft in haar rechteroog en dat zij ook psychologische moeilijkheden heeft.

Zij stelt dat haar vrees niet losgekoppeld kan worden van de politieke context waarin haar familie zich bevindt en wijst erop dat haar vader gedurende meer dan twintig jaar gewerkt heeft voor de Patriottische Unie van Koerdistan, met name voor een vertrouweling van L.T. Zij vervolgt dat, na de machtsgreep in juli 2021, B.T. de macht overnam en dat de personen die met L. geassocieerd werden, geïntimideerd, ondervraagd of uit hun functie ontzet werden. Haar vader zou rechtstreeks getroffen zijn daar hij zijn werk, zijn voertuigen en zijn woning verloren is en daar onbekende mannen herhaaldelijk aan hun huis zijn verschenen in januari 2023. Hierdoor zou haar gezin objectief in een situatie van een reëel politiek risico geplaatst zijn.

Zij vervolgt dat haar handicap en haar psychische toestand ervoor zorgen dat zij niet haar eigen bescherming kan organiseren. Zij stelt totaal afhankelijk te zijn van haar ouders. Door te oordelen dat haar vrees enkel 'afgeleid' is van die van haar vader, wordt de bedreiging, die existentieel is, miskend. Indien haar familie bij terugkeer opnieuw geïmagineerd wordt, meent zij geen mogelijkheid te hebben om te vluchten, zich te verschuilen of medische hulp te bekomen.

Vervolgens stipt zij aan dat vrouwen met een handicap in de Koerdische regio geen toegang hebben tot effectieve bescherming. Volgens diverse bronnen zouden de overheidsmechanismen voor personen met een beperking functioneel onbestaand zijn en zouden zij in de praktijk overgelaten worden aan hun familie, zonder structurele steun of maatschappelijke integratie.

Het rapport van UNHCR, waarnaar verwezen is in de bestreden beslissing, bevestigt volgens haar de aanhoudende interne spanningen binnen de PUK en de repressie tegen de fractie van L.T. na de machtsgreep van B.T. Daarnaast beschrijft het rapport volgens haar de uiterst precaire positie van personen met een handicap in Irak en gaat het expliciet in op mensen met psychosociale of intellectuele beperkingen. Zij vervolgt dat de Iraakse autoriteiten geen enkele bescherming bieden aan sociale uitsluiting, misbruik en verwaarlozing en dat alle klachten systematisch genegeerd wordt. In de Koerdische context zouden vrouwen met een handicap bovendien beschouwd worden als een last voor de familie of zonder waarde. Door die context meent verzoekster dat een terugkeer haar niet alleen blootstelt aan een politiek risico, maar ook aan een maatschappelijke vijandigheid die haar weerloos zal maken. Zij verwijt de commissaris-generaal een onvolledig en juridisch foutief onderzoek verricht te hebben door geen onderscheid te maken tussen de relatieve positie van de ouders en die van haarzelf.

Met betrekking tot de vrees gelinkt aan de situatie van haar vader, werpt verzoekster op dat zij op het ogenblik van de feiten een jonge vrouw van 21 jaar oud was met een zware visuele beperking en een kwetsbare psychische gezondheid. Hierdoor acht zij het logisch dat haar kennis over de concrete bedreigen beperkt bleef, te meer nu haar ouders haar bewust afgeschermd hebben tegen die informatie teneinde haar te beschermen tegen bijkomende stress en een depressie. Het feit dat zij geen details kon geven, vloeit volgens haar rechtstreeks voort uit haar gezondheidssituatie. Zij verwijt de commissaris-generaal haar verklaringen niet te interpreteren in het licht van haar beperkingen en kwetsbaarheid. Zij herhaalt dat zij volledig afhankelijk is van haar ouders en dat haar ouders bewust haar geen details hebben verteld over de problemen van haar vaders.

Met betrekking tot de subsidiaire bescherming verwijst zij naar de *Country Guidance Iraq* van november 2024 van EUAA, waaruit volgens haar blijkt dat, hoewel de KAR over het algemeen stabiel wordt beschouwd dan andere delen, er nog steeds veiligheidsincidenten kunnen plaatsvinden. Bovendien zijn Koerdische autoriteiten betrokken bij ernstige mensenrechtenschendingen en worden politieke tegenstanders, journalisten en activisten onderdrukt, gearresteerd en soms onderworpen aan marteling of gedwongen verwijderingen. Omwille van de politieke achtergrond en connecties van haar gezin, meent zij dat zij niet veilig kan terugkeren naar de KAR.

Zij meent dat de commissaris-generaal faalt in haar beoordeling aangaande haar persoonlijke omstandigheden. Zij stelt volledig blind te zijn, in Irak geen aangepaste medische zorgen gekregen te hebben en wijst erop dat zij in België enkel een basisbehandeling ontvangen heeft om haar toestand stabiel te houden. Ze wijst erop dat ze verklaard heeft dat ze niet alleen kan wandelen, dat zij begeleiding nodig heeft om zich te verplaatsen, om te eten, om haar dagelijkse leven te organiseren en dat wie dit leest, moeilijk kan volhouden dat zij bij terugkeer met haar familie gewoon verder kan leven. De *Country Guidance* vermeldt volgens haar expliciet dat mensen met een handicap in Irak gelimiteerde toegang hebben tot de gezondheidszorg en vaak het voorwerp uitmaken van stigma. Over vrouwen met een handicap zegt de *Guidance* volgens haar dat zij vaker het slachtoffer worden van geweld. Verder wijst zij erop dat EUAA benadrukt dat opzettelijke weigering tot toegang tot de gezondheidszorg kan neerkomen op onmenselijke behandeling.

Verder stipt zij aan dat de idee van effectieve bescherming in de KAR een fictie is en dat die helemaal uitgesloten is voor een persoon zoals haar, zijnde politiek kwetsbaar door haar familie en fysiek afhankelijk en sociaal uitgesloten. Haar handicap zou haar zichtbaar maken, maar niet beschermd. De combinatie van haar persoonlijke beperkingen, de politieke context van haar familie en de structurele onwil van de autoriteiten om kwetsbare vrouwen te beschermen, creëert volgens haar een reëel en individueel risico op vernederende en onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 48/4 Vreemdelingenwet. Zij besluit dat dit risico niet theoretisch is, maar voorspelbaar en gedocumenteerd.

3. Nieuwe stukken

Op 14 januari 2026 legt de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan de volgende nieuwe stukken waarbij zij telkens de weblink vermeldt:

- UNHCR, *International protection considerations with regard to people fleeing the Republic of Iraq*, januari 2024;
- EUAA *Country Guidance Note: Iraq*, november 2024;
- COI Focus *Irak: veiligheidssituatie*, 29 augustus 2025 (*update*);

- EUAA *Country of Origin Report Iraq: Security Situation*, mei 2024;
- EUAA *COI Country Focus: Iraq*, oktober 2025.

4. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen, ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.3.1. Verzoekster verklaart Irak verlaten te hebben omwille van bedreigingen voor hun leven. Zij licht toe dat haar vader voor een partij werkte, maar niets van details kent over zijn probleem. Zij zou zich niet bewust zijn

van de problemen van haar vader door haar eigen problemen, maar enkel weten dat zij daardoor moesten vluchten (NPO, p. 8).

4.3.2. Middels de bestreden beslissingen weigert de commissaris-generaal verzoekster de vluchtelingenstatus toe te kennen en baseert zij zich hiervoor op volgende vaststellingen:

- i) Er kan geen geloof gehecht worden aan de vrees die zij zou hebben omwille van de problemen van haar vader omdat (a) in hoofde van verzoeksters vader en moeder besloten werd tot een weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus daar er geen geloof gehecht kon worden aan de problemen die haar vader gekend zou hebben en (b) nu zij geen enkel detail kan geven over de problemen die haar vader had, voor wie precies hij werkte als chauffeur en van wie de bedreigingen kwamen of wat die inhielden;
- ii) Voor wat betreft haar zichtverlies wordt geoordeeld dat, zonder afbreuk te doen aan de ernst ervan, de diagnose door de Iraakse dokters ook door andere door haar geconsulteerde dokters in het buitenland en in België bevestigd wordt; (a) verzoekster reeds in Irak haar oorzaken had en hiervoor wel degelijk afdoende hulp kreeg; (b) uit de medische attesten van België bevestigd wordt dat er geen behandeling voorhanden is om haar ziekte te stabiliseren of genezen; (c) zij in Turkije een behandeling kreeg, meer bepaald een injectie van stamcellen, waarover in de Belgische attesten gesteld wordt dat er geen wetenschappelijk bewijs voorhanden is dat die behandeling effectief zou zijn;
- iii) Voor wat betreft haar mentale problemen blijkt dat zij (a) ten gevolge van haar zichtproblemen in Irak wel degelijk toegang had tot gespecialiseerde gezondheidszorg in de vorm van een psychiater; (b) in Irak zelfs scholing kon volgen aan het sportinstituut;
- iv) Verzoeksters ingeroepen medische problemen houden geen verband met de criteria van artikel 1, A, (2), van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming.;
- v) De documenten vermogen geenszins bovenstaande te wijzigen daar de psychologische en medische attesten reeds *supra* besproken werden en de identiteitskaart hoogstens haar identiteit bewijst, waaraan niet getwijfeld wordt.

4.3.3. Na lezing van het administratief dossier blijkt dat verzoekster geen (geloofwaardige) elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij Irak ontvlucht is of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Het komt aan verzoekster toe om de motieven uit de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter, zoals *infra* blijkt, in gebreke blijft. In haar verzoekschrift beperken zij zich tot het beklemtonen van de waarachtigheid van haar vluchtrelaas en het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, doch laat zij na om concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die toelaten de geloofwaardigheid van haar voorgehouden asielaas te herstellen.

4.3.3.1. Verzoekster betwist niet dat in het kader van het verzoek om internationale bescherming, ingediend door haar ouders, reeds besloten werd tot een ongeloofwaardig relaas, waar voorgehouden werd dat verzoekers vader problemen zou gekend hebben omwille van zijn tewerkstelling als chauffeur voor de PUK. De beslissingen, genomen ten aanzien van haar ouders, werden toegevoegd aan haar administratief dossier (AD CGVS, landeninformatie, stuk 2). Door in haar verzoekschrift louter te stellen dat het normaal is dat zij in dit verband geen verdere details kan geven, is zij niet in staat een ander licht te werpen op de geloofwaardigheidsbeoordeling ervan. De motieven in dit verband in de bestreden beslissing zijn pertinent en draagkrachtig en blijven integraal overeind.

4.3.3.2. Bij de DVZ geeft verzoekster aan een probleem te hebben met haar ogen, dat ze verzwakt is sedert de bootreis, dat zij afhankelijk is van haar ouders en dat haar vader niet wilt terugkeren naar Irak en dat zij bij hem wilt blijven (AD CGVS, Verklaring DVZ, 10.11.2023, punten 38, 39).

Ter staving van haar oogproblemen legt verzoekster medische attesten en een gehandicaptenkaart neer (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 1). De medische attesten zijn de volgende: het eerste blad van een formulier dat nodig is om een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in te dienen en waarop staat vermeld dat er op heden geen behandeling wordt gevolgd; een aanvraag voor de terugbetaling voor optische hulp; een medisch verslag van UZ Gent van 19 februari 2025 waarin staat te lezen dat verzoekster opgevolgd wordt voor een retinale dystrofie; een rapport van een oogheelkundige kliniek van 30 mei 2025 waarin opnieuw sprake van een retinale dystrofie, met de mededeling dat een genetische test kan worden uitgevoerd in Gent en waarin ook wordt gesteld dat er nog geen behandeling is om het probleem te stabiliseren of te genezen en dat er geen bewijs is in de literatuur dat injecties van cellen een effect hebben op de voortgang van de ziekte; een attest van 28 juni 2024 waarin sprake is van een vermoeden van retinale dystrofie en een vraag om een voorschrift.

Ter staving van haar psychische problemen legt verzoekster een attest neer van een klinisch psycholoog van 11 februari 2025 waarin enkele symptomen worden weergegeven, maar het attest bevat geen wetenschappelijk onderbouwde diagnose, noch biedt het een zicht op de concrete behandeling en opvolging

(AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 1). Het wordt niet betwist dat verzoekster enerzijds oogproblemen, met name retinale dystrofie, heeft waardoor haar zicht zeer slecht is en anderzijds psychologische moeilijkheden heeft.

Verzoekster werd bij aanvang van het persoonlijk onderhoud gevraagd om haar gezondheidsproblemen toe te lichten. Zij stelt dat zij haar zicht verloren heeft in haar linkeroog en dat ze een verminderd zicht heeft aan haar rechteroog. Ze zou vele dokters gezien hebben die haar basisverzorging gegeven hebben. Ze zouden haar meegedeeld hebben dat zodra ze over een verblijfsvergunning beschikt, ze haar fatsoenlijk kunnen behandelen. Haar gevraagd sinds wanneer ze die problemen heeft, legt verzoekster uit dat zij al gezichtsproblemen had bij haar geboorte en dat ze langzaam het zicht in één oog verloor omdat ze niet de nodige behandeling kreeg. Zij vervolgt dat zij sinds haar verblijf in België veel zorg krijgt, maar dat de situatie ook psychologische problemen heeft veroorzaakt. Zij legt uit dat zij nooit op zichzelf ergens naartoe gaat en altijd hulp nodig heeft, van haar ouders en zus, die haar begeleiden en soms ook het centrum. Gevraagd of zij naar school gaat, legt zij uit dat ze naar een speciale school gaat voor mensen zoals zij en dat er een vrijwilliger is die haar Frans leert, tot ze een plaats krijgt op een speciale school. Verder doorgevraagd over haar problemen, licht zij toe dat zij in Irak ook niet zelfstandig kon rondlopen, dat haar ouders haar hielpen en dat zij ook op haar reis vanuit Irak naar België altijd begeleid werd door haar vader of moeder (NPO, p. 3-4).

Verzoekster geeft aan dat haar paternale grootouders in Suleimaniya wonen en dat ze nog in contact staat met twee van haar vrienden (NPO, p. 5). Verzoekster is in Irak naar school geweest en heeft haar negende jaar nog afgemaakt, maar zou dan, op achttien of negentienjarige leeftijd, gestopt zijn door haar oogprobleem (NPO, p. 5-6). In de twee jaren voordat zij Irak verliet, ging zij naar een sportinstituut en deed zij enkel mee aan het theoretisch luik en diende ze haar antwoorden mondeling door te geven (NPO, p. 6). Zij stelt dat zij rechten wilde studeren, maar dit niet mogelijk was en dat het de enige mogelijkheid was voor haar om die sportrichting te doen omdat ze hoorde dat dit haar zou helpen met haar depressie. De *protection officer* stelde verzoekster vervolgens vragen over haar depressie. Verzoekster legde uit dat ze soms moeilijkheden had om om te gaan met haar slechtiendheid en dat ze geen wandelstok of bril wilde gebruiken omdat andere mensen haar dan zouden uitlachen. Ze vervolgde dat ze altijd thuis bleef en geïsoleerd geraakte van iedereen, dat haar moeder haar meenam naar een psychiater maar dat ze er gediagnosticeerd werd als gek, waardoor ze zich zo slecht voelde dat ze zelfs haar leven wilde beëindigen (NPO, p. 6). Op de vraag wat de reden was dat zij dan die psychiater zag, gaf zij aan dat ze uitgelachen werd op school, ze geïsoleerd geraakte en ze dan nog meer gepest werd (NPO, p. 7). Zij zou in totaal één of twee keer naar een psychiater gegaan zijn (NPO, p. 7).

Verzoekster werd ook bevroegd over de hulp die zij in Irak had gezocht voor haar slechtiendheid. Verzoekster lichtte hierop toe dat zij in Koerdistan verschillende dokters zag, die allemaal hetzelfde zeiden, namelijk dat er geen genezing was en dat zij blind zou worden en dat ze naar huis moest gaan. Op de vraag wat de diagnose is in België, legt zij uit dat men haar hier probeert te helpen, dat ze haar zeggen dat haar 'retina' loskomt, maar dat ze proberen om sommige delen te behouden (NPO, p. 7).

Gevraagd naar de problemen die haar ziekte zouden teweegbrengen bij terugkeer, stelt zij dat ze niet kan terugkeren naar Irak daar er geen hulp en ondersteuning is, dat ze een behandeling wil voor haar ogen en mentale toestand en dat ze een normaal leven wilt leiden en wilt studeren. Op de vraag of de behandeling in België werkt, geeft verzoekster het volgende aan: *"Ze hebben nog geen operaties gedaan op mij, het centrum helpt me naar de markt te leren gaan, op straat te wandelen, ze helpen me aan een bril. Ik heb ook een andere bril nodig voor buiten, want als ik buiten ben en naar binnen gaan zou het donker zijn en kan ik niets zien."* Volgens haar zouden ze in België proberen om de verergering te stoppen en om te verhinderen dat haar zicht nog slechter wordt. Verzoekster erkent dat ze in Irak ook al over een bril beschikte (NPO, p. 9). Zij voegt toe dat ze in België veel ondersteund wordt, dat ze één keer per maand naar een psycholoog gaat en dat ze veel behandelingen krijgt voor haar ogen (NPO, p. 6).

In tegenstelling tot wat verzoekster uiteenzet tijdens haar persoonlijk onderhoud, blijkt uit de medische stukken niet dat zij in Irak geen toegang zou hebben gehad tot medische zorgen. Daarnaast blijkt dat de dokters, die zij in België geraadpleegd heeft, ook meedelen dat er geen behandeling is en dat de door haar ondergane behandeling in Turkije niet wetenschappelijk onderbouwd is. Dat de dokters in België tot een andere conclusie komen dan eerder door haar geraadpleegde dokters, blijkt hoegenaamd niet. Voorts blijkt uit verzoeksters verklaringen dat zij wel degelijk ondersteund werd/wordt door haar ouders. Er zijn geen indicaties dat zij omwille van haar oogproblemen door haar eigen familie zou worden gestigmatiseerd, zoals weergegeven in de in het verzoekschrift geciteerde passage op p. 11. Bovendien had verzoekster in Irak zowel voor haar mentale problemen als voor haar oogproblemen toegang tot de nodige psychiaters en dokters en beschikte zij er ook over een bril. Hoewel zij reeds vanaf haar geboorte oogproblemen had, had zij toegang tot onderwijs en kon zij terecht in een sportschool tot aan haar vertrek uit Irak, waar zij de mogelijkheid gegeven werd om mondeling, in de plaats van schriftelijk, haar antwoorden te formuleren. Dat haar omwille van haar medische situatie de toegang tot onderwijs ontzegd werd, of dat zij op zodanige wijze systematisch gediscrimineerd werd, blijkt niet.

Gelet op het contact dat verzoekster vergezeld is van haar nauwe familieleden, zijnde haar ouders en zus ten aanzien van wie tevens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus genomen werd en zij ook nog in contact staat met enkele vrienden in Irak, ontbreken er concrete elementen die wijzen op een gegronde vrees voor discriminatie en stigmatisering. Verzoekster slaagt er enkel in een algemene, speculatieve vrees te formuleren aan de hand van een verwijzing naar algemene informatie, die verder ondergraven wordt door het gegeven dat zij wel degelijk toegang had tot onderwijs en medische zorgen en steeds hulp kreeg en krijgt van haar ouders. De beschikbare landeninformatie laat niet toe te oordelen dat er louter omwille van verzoeksters oogproblemen en mentale problemen in haar hoofde een gegronde vrees voor vervolging bestaat die noopt tot de toekenning van de vluchtelingenstatus. Verzoekster maakt het tegendeel niet aannemelijk. Een loutere verwijzing naar algemene informatie wijzigt de bovenstaande *in concreto* beoordeling niet.

4.3.4. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden, zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet, om aan verzoekster het voordeel van de twijfel toe te staan.

4.3.5. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoekster in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in Irak, is voldoende determinerend om te besluiten dat verzoekster niet aannemelijk gemaakt heeft Irak te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2), van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet

4.4.1. Gelet op het gegeven dat haar vluchtrelaas en vluchtmotieven niet geloofwaardig worden geacht, kan verzoekster zich hier niet langer op steunen om aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt geïdendeerd.

Wat betreft verzoeksters medische problematiek verwijst de Raad naar de geëigende procedure, vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt immers dat eventuele schade als gevolg van een algemeen en niet-intentioneel gebrek aan doeltreffende medische voorzieningen in het land van herkomst niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. Zo stelt het Hof: *"In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd. Gelet op een en ander moet artikel 15, sub b, van richtlijn 2004/83 aldus worden uitgelegd dat de daarin omschreven ernstige schade niet ziet op een situatie waarin onmenselijke of vernederende behandelingen, zoals die welke zijn bedoeld in de in het hoofdgeding aan de orde zijnde wettelijke regeling, die een verzoeker die aan een ernstige ziekte lijdt mogelijkwerwijs ondergaat in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, het gevolg zijn van het ontbreken van adequate behandeling in dat land, zonder dat hem medische zorg opzettelijk wordt geweigerd."* (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41; HvJ 24 april 2018, C-353/16, M.P., § 51).

Verzoekster toont niet aan, noch kan blijken uit de elementen in het dossier, dat haar in Irak opzettelijk de nodige medische zorgen of begeleiding zullen worden ontzegd. Verzoekster brengt geen elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat zij er geen toegang zou hebben tot medische behandeling. Integendeel, uit haar verklaringen en de bijgebrachte documenten blijkt dat zij in Irak werd gediagnosticeerd voor haar oogproblemen, die diagnose in België bevestigd werd en dat ook in België geen behandeling werd opgestart die zou kunnen leiden tot een verbetering van haar zicht. Verzoekster maakt derhalve niet aannemelijk dat er

bij terugkeer naar Irak een reëel risico bestaat dat haar opzettelijk de benodigde medische zorgen worden ontzegd of geweigerd.

4.4.2. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Om uit te maken of er sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van *“willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict”*, wordt rekening gehouden met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker in geval van terugkeer naar het betrokken land of gebied (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 40; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, pt. 43; EASO, *Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/EU) - A Judicial Analysis*, december 2014, p. 25-26).

Er wordt niet betwist dat er in Irak een gewapend conflict aan de gang is. Dit gewapend conflict spreidt zich niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Zowel uit de UNHCR *International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq* van januari 2024 als uit de *Country Guidance: Iraq* van EUAA van november 2024, waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Bijgevolg moet bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus worden gericht op de regio waar hij leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Gezien haar verklaringen met betrekking tot haar regio van herkomst in Irak dient de veiligheidssituatie in de provincie Suleimaniya, gelegen in de Koerdische Autonome Regio (KAR), te worden beoordeeld.

Na zorgvuldige lezing van de landeninformatie beschikbaar in het rechtsplegingsdossier kan worden geconcludeerd dat er actueel in de provincie Suleimaniya geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de EUAA *Country Guidance* over Irak van november 2024 (p. 79). De COI Focus *Irak: veiligheidssituatie* van 29 augustus 2025, gevoegd bij de aanvullende nota, geeft in dit verband nog aan dat samenvattend kan worden gesteld dat de KAR veruit de meeste veiligheidsincidenten telt van heel Irak en dat deze vooral in de twee districten Amadiyah en Rawanduz zijn geconcentreerd, maar dat er in vergelijking weinig doden vallen, dat de burgerbevolking grotendeels gespaard wordt omdat het geweld vooral in erg dunbevolkte gebieden plaatsvindt en dat de grote en middelgrote steden nagenoeg gevrijwaard blijven van geweld (p. 36). Verzoekster is niet in staat om op voorgaanden een ander licht te werpen.

4.5. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur wordt evenmin aannemelijk geacht.

4.6. Verzoekster toont niet aan op welke wijze artikel 17 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het CGVS zou zijn geschonden.

4.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor niet over de grond van het beroep zou kunnen geoordeeld worden. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.
Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig februari tweeduizend zesentwintig door:

I. FLORIO, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERKIMPEN

I. FLORIO